

STEVNUSKRÁ FYRI NORÐOYASTEYVNUNA 1966

Kl. Leygardagurinn 4. juni

- 15 Bjargingarroynd
16 Kappróður
18—21 Listaframsýning og sýning av føroyskum bókum (í ovari hædd í Føroya banka)
18.30 Hondbóltur í.F. — Stjørnan (kvinnur)
19 Fótibóltur í.F. — K.I. (2. lið)
21 Enskur dansur í Atlantis Bio
22 Føroyskur dansur í Samkomuhúsinum

Midnáttarsamkoma

kemur kyndlagonga í Vágstún, har Kl. hornorkestar spælir við N. Edwards sum stjóra. Síðan syngur gentukórið við S. J. Dahl, lærara, sum stjóra. So verður stutt midnáttarrøða. Aftur spælir Kl. hornorkestar trý lög.
At enda verður fyrverkarí.

Sunnudagurinn 5. juni

- 11 Gudstænasta í Kristianskirkjuni — Filip Rosager, pr.
13 Sunnudagsskúli í Betesda
18 Evangeliskt mót í Betesda
14 Sunnudagsskúli í Emmaus
18 Mót í Emmaus
18 Mót í K.F.U.M.&K.
21 Ungdómsmót í K.F.U.M.&K.
13.30 Skrudgongan byrjar við skótum, ítróttarfolkum og hornorkestrinum á odda. Gingið verður heim í Vágstún har fólkafundur verður settur. Sigurd Heinesen, varaskúlastjóri, heldur røðu. Gentukórið og hornorkestrið luttaka.
14—21 Listaframsýning í ovari hædd Føroya Banka
15 Hondbóltur Neistin I. lið — Stjørnan I. lið
15.30 Fótibóltur B 36 — K.I. (1. lið) steypadystur
16 Filmur í Atlantis Bio
17 Tingakrossrenning (Ska fettrenning)
17 Kl. hornorkestar hefur konsert í Vágstúni
18.30 Hondbóltur Neistin — Strendur (1. lið menn)
19 Filmur í Atlantis Bio
19.30 Togtogan á Tennisvøllinum
22 Enskur dansur í Atlantis Bio
22 Føroyskur dansur í Samkomuhúsinum

STEVNUNEVDIN

Gestur gekk...

(Framhald frá 1. síðu)

er stutt millum andgletti og læ, her er fiskur og fuglur, og her er blidligt fólk, ið vil hjálpa ferðamanninum til rætts bæði so og so, har til duga øll danskt, og tykir hetta norðurlensdskum vitjarum iheimligt.

Men enn restar nógvi i, at ferðafólk frá hond kunnu koma. Sambandið millum oyggjarnar er ikki gott, og ikki at tala um, so eru gistingarvæðurskiftini ikki í lagi, hóast byrjað er við góðum hotellum. Hetta krevur stórar íleggingar, og skjeyt ríkisumboðsmaðurin upp at byggja framhaldsskúlar, ið so harðliga eru fyri neyðuni, og nýta teir sum summarherbergi. Aðlandi verður hetta at taka upp á komandi tingi.

Landsstýrismaður Kartin Hoydal helt, at valla fóru Føroyar at verða tað stóra ferðamannalandi, vinnuliga sæð, men at vitjan og útiferð kundu hava alstóran týdning at læra onnur fólk at kenna og liva seg saman við.

Veðurlagið høvdu teir fremmandu einki at finna at, hóast teir ikki alla tíðina høvdu góðveður. Hann ið kemur av góðum ferðahuga leggur minni i, um hann skal koma eitt æli ella bæði tvey.

Nókk er so tað: fleiri og fleiri koma inn á ferðamannastovurnar at fregnast um Føroyar at gista á sumri.

T O K K

Eg takki hjartaliga fyrri tann stóra heiður mær á ymiskan hátt var vistur, á fimti ára føðingardegnum hin 16. mei.

Blíðar heilsur.

Hans Jacob Hjelm.

T O K K

Hjartaliga takki eg øllum, sum við gávum, telegrammum og á annan hátt gleddu meg á 75 ára degnum 16. mai.

Mia Johannesen,
Dalur.

SVAR: 1) 1035 2) 1546 3) 28. juni 1298 4) 1618—1648 5) 1380.

Rukkulakkin...

(Framhald frá 1. síðu)

landsumfatandi sum gjørligt. Sum væntað er tað ikki minst politikkarnir, sum standa fyrri «skotum», men teir hava ivaleyst hin breiðasta ryggin, so vanir teir eru at loysa frá tungu ella taka ímóti onkrum sipi; men sum heild tikið er hetta gjørt innanfyri eitt rimuligt mark.

Vit skulu ikki her draga meira fram enn avmyndað og prentað er omanfyri — fólk eiga sjálvi at ognast sær teitið, hyggja, lesa og hugsa!

Prisurin er rættiliga samuligur — 6 kr., sami prisur sum seinastu árin, hóast prentingarkostnaðurin er væl uppfarin — bæði arbeiðsløn og tilfar.

Prentingararbeiðið er gjørt á Dimmalætting; prentmyndirnar á Dimmalætting og Grafu.

Ritstjórn Rukkulakkans er hin sama, sum øll hesi seinastu árin: Villi Sørensen, blaðstjóri, P. N. Kjølbro, stjóri og Óli Petersen, teknari.

Ítróttur...

(Framhald frá 1. síðu)

Á Strøndum vann V.I.F. á St. I.F., men munurin átti ikki at verið so stóur. Strándingarnar spældu skjótari enn teir evnaðu, og høvdu tí alt ov nógvá skeivar avleveringar sum Johnny Joensen úr V.I.F. fangaði,

SAMvinnufelag
FISKimanna

Til koyggjuna

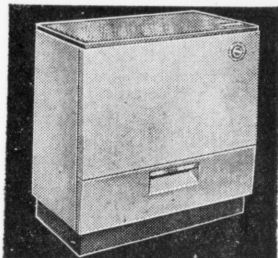
Tær íslensku koyggjudyðnirnar hava vit enn. Somuleiðis hava vit teppir og góðar heimaseymaðar madrassar. Og ein av fyrstu døgum fáa vit nýggja sending av teim blomstrutu dýnu- og koddavörum. Og so er klárt at tørna inn.

Samvinnufelagið

tlf. 1753

HESS-O-DAN

den
varme-
rigtige
oliekamin

- dejlig nem varme
- god økonomi
- indbygget tank...

Pf. Valdemar Lützen
Tórshavn — tlf. 1020

og so setti í málið hjá strándingum. Johnny var bestur hjá V.I.F., og bestur á strándaliðnum var Richard?

Bill.

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Vit sessaðust í skógjadararnum. Teir triggir illgerðsmenninir tóktust vera í ringum skorum og settu seg burturfrá.

Faðir Doonan fór yvir til teirra og legði stillisliga eina sigarett fyrri teir. Hetta var fyrstu ferð eg sá Charlie sýna sinnismun, hann tók ikki av. Marcel ivaðist, men heldur ikki hann skuldi hava. Harry Frobisher stardi at sigarettini frammanfyri sær, setti so hælina á hana og mól hana niður í jørdina.

«Ája, ája,» segði faðir Doonan aftrandi. Men hann herdi seg í huganum og segði: «Kanska hatta reinskaði blóðið. Skulu vit royna einaferð aftur?»

«Hvat er afturvið sigarettunum?» spurdi Marcel spottskur. «Einir tveir lusingar?»

«Á,» segði faðir Doonan niður fyrri seg. «kunnu tit ikki fyrigeva mær, hvussu skal eg so nakransinna koma fyrigeva mær sjálvum?»

Marcel kvetti han snøgt av: «Hvussu fanin ber tað til at tvg

um eru vorðin prestur? Ein skjónnan dag missa tygum kjóla og kruga. Nevur tygara sita ov mikið leysir.

Faðir Doonan segði einki, tað var sjónligt, at hetta bovgdi hann. Misuknnarleysur helt Marcel fram: «Fyrr ella seinni fær gentubarnið tað, hann ætlaði heni. Og ikki fekk hon tað av frægari manni. Tað mátti ikki verið neyðugt fyrri tann skuld at brotið honum kjálka-beinið.»

Men tað var blámaðurin sum av álvara setti at prestinum: «geri so væl at lata okkum fáa frið. Tað mátti ikki verið ov mikið kraft.»

«Nei, lat í faðir Doonan, tað er ikki mikið kraft. »Haldi mær tilgøðare, og hann gekk frá teimum.

Triggir soverðir fantar; hvønn rætt høvdu teir til at vera lyftir og lettir? Hetta tókti beinleiðis skemtligt. Eg læi innantanna. Laggadropi av vini var eftir og eg endavendi floskuni fyrri at fáa tann seinasta rákan...

... Og so var tað. Eg minnst

kvøkin eg fekk, so væl, sum ein minnst stóru sinnisrørsur í livinum. Foldin gjørdi eitt lítið hirs á seg, tað var sum eitt aldaði undir mær; eg sat sum eitt bytt við floskuni upp í loft

og tað dryppaði eitt sindur niður á høkuna. Lítið bil var knappliga vorðið púra stilli, fuglurin tagdi, sum at hann biðaði onkrum, og so kom hvølt buldur, sum tað snarur jarnbreytavágnur fer framvið. Men buldríð kom beint innanur verð öldini.

Eg sat og gløddi bytt at skrjóð, sum ruddi í avgrundina. — Tað var alt. So var friður aftur. Stjørnurnar glampaðu sum vant. Men á jørdini er tað vit skulu vera — fer hon at vikja, tá er øðrvísi.

Faðir Doonan stóð tætt við meg og eg hoyrði hann siga: «Eg hoyrði sjálvan devulin fara framvið undir fótum mínum.»

Melanesararnir høvdu reist seg upp. Teir vendu flaktu andlit síni móti fjallatoppinum. Okkurt niðurarvæð gamalt minni man hava gjørt tað, at teir so gjørdur. Eingin av okkum segði stórt, tí vit lika sum biðaðu eftir, at meira skuldi koma. Men foldin var fóst, hon

høvdi bert skemtast eitt lítið og nú var ikki meira.

«Latið okkum sleppa okkum avstað,» segði eg við faðir Doonan. «Eg vildi helst sloppið undan omanlopi her. Men hann onti ikki aftur, stóð bara stivur av ræðslu — við høvduinum á skák, sum stóð hann framvegis og lurtaði eftir hinum forneska. Tað var ræðuligt at siga soverðið. Ómagasveittin slóg út um meg, tá ið eg fór upp í bilin og veitraði teir innfóddu at koma við. Og eg haldi — men heilt visur eri eg ikki í tí — at eg sá teir triggjar hvørva. Triggir dimmir skuggar hómaðust í stjórnlýsinum og í næstu løtu hoyrðið bert lítið skav í smáskógnum og teir vóru horvnir. Eg var so bangin av brestinum at eg legði ikki petti í at teir rýndu. Tað vóru innfóddu lögreglumenninir, sum gjørdur róp í at teir vóru farnir.

Teir skrálaðu og fóru at medda inn í myrkið við riflunum. Teir runnu til faðir Doonan og veipadu øgiligt, og hann rann inn ímillum runnarnar og røpti eftir Frobisher og Marcel og Charlie og bað teir koma aftur.

Eg hugsaði líkasælur, at teir triggir mundu vera orir. Teir

høvdu einki at eta, ongastaðnis at fara, og viltust teir í frumskógnum, fór tað ikki at vara leingi, inn til meyrurnar høvdu etið teir upp. Faðir Doonan fór langt inn í skógin og røpti og tað galti eftir i, og nú fór eg at óttast fyrri, at hann skuldi mala seg so langt av leið, at hann eisini fór at týnast harinni.

Men so kom hann aftur saman við lögreglumonnunum og segði so eykandi: «Teir eru horvnir.»

«Tað var dekan fari gott at vit sluppu frá teimum,» segði eg argur. Nú vildi eg bert sleppa oman so skjótt sum til bar.

«Tað verður ræðuligt hjá teimum,» segði hann í vonloysi.

Eg svaraði sum satt var, at ringari enn í fangahúsi á Tahiti kundi tað ikki fara at vera. «Ætlaðu teir at ryma, mugu teir um tað,» segði eg. Eg ætlaði ikki at fella tár um teir.

«Ja, men...», helt hann, «vit noyðast aftur at royna...»

Nú var eg ovursintur. «Vit kunnu ikki rannsaka skógin. So skuldi vit havt heilan her. Eg vildi fora honum at tosa, tí eg var ikki reidiliga komin fyrri meg aftur og eg sveittaði av angist. Eg bað hann koma inn í stýrihúsið.

(Framhald)